

## Nr 597.

Av herr **Hage**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 217, med förslag till lag om folkpensionering m. m.

Framläggandet av Kungl. Maj:ts förslag till lag om folkpensionering m. m. har mottagits med synnerlig glädje och tillfredsställelse på alla håll, där intresse finnes för den stora folkpensionsfrågans lösning på sådant sätt, att åldringar och invalider kunna erhålla en rimlig försörjning utan att behöva vända sig till fattigvården. Överhuvud torde man ock kunna säga, att det framlagda förslaget är så utformat, att det måste betraktas som ett mycket stort steg framåt. Det är ock att hoppas, att nu efter många års motionerande och utredningar frågan om förbättringen av folkpensioneringen slutligen skall vinna sin lösning efter i huvudsak de linjer, som av Kungl. Maj:t föreslås.

Ett sådant uttalande som det här gjorda utesluter emellertid icke, att man kan ha anledning att rikta anmärkningar mot vissa *detaljer* i det framlagda förslaget. Här skall emellertid endast pekas på *en* sådan detaljpunkt i regeringsförslaget, berörande ett spörsmål, som enligt mitt förmenande ej bör förbigås med tystnad.

I förslaget har man nämligen påyrkat, att *det ända från pensionsförsäkringens tillkomst utgående statsbidraget till den frivilliga pensioneringen skall upphöra*.

Motiveringen för denna ändring finnes angiven å sid. 226 i propositionen 217, där det framhålles, att resp. utredningskommitté även föreslagit en sådan anordning samt att ingen invändning häremot gjorts i de avgivna yttrandena.

Men trots vad här anförts kan det likväl anses anmärkningsvärt, att man nu skall taga bort en anordning med statsbidrags utgående, som existerat ända sedan den här nämnda lagens tillblivelse. Anledningen till denna bestämmelses tillkomst var att man skulle söka stimulera svenska medborgare till ett frivilligt avsättande av medel för sin ålderdom. Även om nu en del folkpensioner bli något förhöjda, så torde väl alltså en stor del av nämnda pensioner bli så otillräckliga, att det bör ligga både i statens och kommunernas intresse att söka uppmuntra vederbörande till att genom frivilliga avgifter utöka de besparingar, som skola kunna på ålderdomen och vid invaliditet bilda grunden för försörjningen. En sådan reflexion har man anledning att göra även med hänsyn därtill, att regeringsförslaget gått in för något lägre obligatoriska avgifter än vad resp. kommitté föreslagit.

En sådan frivillig avgiftsbetalning står ju också i god överensstämmelse med den *sparpropaganda*, som bedrives i vårt och i andra länder med gillande från ledande kretsar i samhället. Den omständigheten, att här nämnda frivilliga försäkring ej fått den omfattning, som man antog vid folkpensions-

lagens tillkomst, borde knappast utgöra något skäl för borttagandet av ifrågasvarande statsbidrag.

Under hänvisning till vad här ovan anförts hemställes alltså,

att riksdagen vid behandling av propositionerna om reformering av folkpensioneringen måtte avslå förslaget om att statsbidrag ej längre skall utgå till den *frivilliga* folkpensioneringen.

Stockholm den 12 april 1935.

*Ernst Hage.*

---